

Національні інтереси в інформаційній сфері

Олександр СОСНІН,
професор кафедри управління
суспільним розвитком
Національної академії державного
управління при Президентові
України, доктор політичних наук

Розробка концепцій функціонування інституцій інформаційної сфери стає найважливішим елементом сучасної теорії суспільно-політичного розвитку, відбиває його об'єктивні тенденції і формує гуманістичний вимір технологічного оновлення виробництва, науки, освіти й поглядів на національну безпеку.

На сучасному етапі суспільно-політичного розвитку інформація є стратегічним ресурсом. Це – закономірний етап розвитку цивілізації, коли під впливом інформаційних і телекомунікаційних технологій відбуваються зміни в економіці, соціальних структурах, праві, культурі, державному управлінні тощо.

Для нас, як і для будь-якого іншого народу, це набуває еволюційного значення, виникає потреба швидко засвоювати й творчо переробляти величезну кількість накопичених людством знань та інформації, в яких сконцентровано все набуте нашою цивілізацією. Можна сказати, що засвоєння величезних масивів нових знань стає основним мутагенним чинником нашого подальшого розвитку (еволюція завжди пов'язана з мутацією). Саме тому бурхливий розвиток інформаційної індустрії, який ми переживаємо, зумовлює гостру потребу технологічної й організаційної конвергенції нашого розуму й почуттів, науки й освіти, всього суспільного життя взагалі, оскільки вони впливають на всі сфери економічного й політичного життя України.

Наявність і доступність інформації завжди допомагала людині приймати рішення, зокрема й інноваційні, в усіх загальнозрозумілих сферах діяльності, а потреба в інноваціях та додатковій інформації про знання й досвід інших людей і народів завжди особливо гостро поставала тоді, коли знижувався темп розвитку життя, виробництв і, як наслідок, загострювалася еконо-

мічна ситуація, ускладнюючи демографічні процеси й збагачення людської культури.

Можна сказати, що ставлення суспільства до знань та інновацій і технологій комунікацій завжди було підпорядковане завданням розвитку або регресу. Саме в процесах обміну інформацією люди й суспільства обирають лінію поведінки, задовольняючи й реалізуючи інтереси, адаптуються за допомогою нових знань і освітніх програм до змін умов існування у світі, передають прийдешнім поколінням досвід минулого й сьогодення та одночасно прогнозують майбутнє. Саме тому такого резонансу набуло прийняття Закону України «Про доступ до публічної інформації» [2].

За часів жорсткого протистояння, задовго навіть до появи телебачення, американець російського походження Девід Сарнов у 20-ті роки минулого століття, підтримуючи роботи Володимира Зворикіна (батька сучасного телебачення), передбачав, що з розвитком високих технологій неминуче впаде «залізна завіса» між країнами світу. Так воно і сталося, а організаційну основу для цього поклало, на наш погляд, спеціальне послання Конгресу «Про захист інтересів споживачів» [6] президента США Джона Кеннеді. Широкий кола нашої спільноти мають змогу сьогодні відчутти актуальність його положень про права людини на інформацію й безпеку.

Гортаючи сторінки послання, гостро відчуваєш, як запізнилася наша політична еліта, яка мала б давно, розпочинаючи в Україні ліберальні соціально-політичні реформи, пока-

зати народу України цей документ, зокрема, як приклад стратегічних поглядів американців на організацію свого життя, діяльності й асиметрії поглядів багатьох рекомендацій «вільного світу» щодо розбудови засад демократичного суспільства в Україні.

За таких умов логічнішим було б інакше вести розмови і про побудову теоретичних моделей інноваційної діяльності в Україні, які, на жаль, не надихають нас на перемогу, оскільки, зокрема, не враховують питання безпеки знань та інформації, які ми маємо. Ми часто відсуваємо їх на другий план, навіть розуміючи, що нехтування їх зумовлює появу багатьох нових проблем і навіть рецидивів тоталітаризму в державному управлінні.

Свідченням того є суспільно-політичні події, які сьогодні відбуваються в світі, зокрема у країнах Північної Африки. Вони підтверджують, що сучасна епоха є одним із критичних моментів у розвитку інформаційно-комунікаційних технологій людства. Всюди вони зумовлюють гостру необхідність трансформації суспільно-політичного устрою, руйнуючи застарілі релігійні вірування, політичні й соціальні устої, навіть ті, що були підґрунтям засад виникнення нашої цивілізації, висвітлюючи корупцію, яка всюди набуває ознак проблем національної безпеки. І наше суспільство, не маючи з боку політичної й управлінської еліти виваженого погляду на процеси її появи і розповсюдження, після двадцяти років блукання на шля-

хах набуття незалежності починає усвідомлювати масштаби шахрайства і корупції наших еліт, знайомлячись за допомогою іноземних ЗМІ, зокрема, із статками колишньої партійної й господарської номенклатури та їхніх нащадків.

На наших очах виникають принципово нові умови існування у вимірах проблем розвитку глобального світу. Подальше розширення інформаційного простору й можливостей доступу до інформації спонукають людей до реалізації набутих за допомогою освіти новітніх ідей, що стало головним чинником революційно стрімкого технологічного розвитку людства в XIX–XX століттях і, зокрема, в облаштуванні засад соціально-політичного життя. Знання й досвід розвинених країн свідчать, що боротися, наприклад, із корупцією, яка нас сьогодні пригнічує, силами державного апарату без підтримки широких верств населення та його громадських інститутів – захід, наперед приречений на провал. Лише участь суспільства здатна призвести тут до реальних, а не показових або тимчасових результатів, і що питання боротьби і протидії корупції у суспільстві є цивілізаційною ознакою нашого зростання [5].

Наразі про це свідчить досвід провідних країн світу, які переходять із стану індустріального розвитку до індустріально-інформаційного, і де головним стратегічним національним ресурсом дедалі більше стає людина, яка володіє знаннями і змістовною інформацією. Мережева інфраструктура й інформаційні технології суспільства та держави, темпи їх розвитку є відчутними, та все-таки завершення цього переходу очікується у другому десятилітті XXI століття. І вже сьогодні інформаційна залежність усіх сфер життя їхніх суспільств і держав є надто великою, і вчені всього світу небезпідставно передбачають, що в цей період у результаті стрімкого розвитку науки й освіти відбудуться могутні цивілізаційні зрушення в усіх сферах життя людства. Процес цей буде складним і суперечливим, оскільки основною незвідомою повною мірою субстанцією розвитку людства стає новий ресурс – інформація, особливо її вища форма – знання.

Керівництво нашої держави стикається з певною кризою в управлінні інформаційною сферою. Саме тут постійно виникають проблеми регулювання відносин, зокрема, й інформування та захисту населення від різних культурологічних зазіхань та нав'язування зайвої й потворної інформації.

Безперечно, це проблема геополітичного виміру, її зумовлює

зміна положень геополітичних центрів тяжіння, різних інтеграційних процесів, приватизація каналів мовлення та друкованих ЗМІ, неконтрольований бурхливий розвиток глобальних інформаційних мереж.

Створення й руйнування коаліцій, поява нових суб'єктів геополітичної конкуренції призводять до зміни маршрутів проходження основного стратегічного ресурсу суспільства, що перебуває в інформаційній стадії розвитку потоків інформаційних ресурсів. Вона відбивається у свідомості населення, суб'єктів геополітичної конкуренції, впливає на позиції геополітичних суб'єктів, що претендують на інформаційне домінування, і стає причиною зміни стану інформаційної безпеки не тільки кожного із суб'єктів геополітичної конкуренції, а й їхніх союзів і коаліцій.

Використання інформації пов'язане з її розумінням, а розуміння – це невід'ємна частина знання. Стає важливою швидкість опанування інформації, але водночас виникає небезпека її поверхового сприйняття і вільних інтерпретацій, що саме по собі не сприяє умовам перетворення інформації на знання, особливо наукове, а це вбачається необхідним компонентом суспільного прогресу.

Зазначимо, що інформація й знання є непростими компонентами позитивного розвитку суспільства. Необхідне їх глибоке структурування, опанування кожною людиною особисто, і все це нам треба робити сьогодні швидко в умовах, коли темпи розвитку цивілізації постійно зростають, а інформація накопичується надто швидко.

Збільшення обсягів інформації створює умови не просто для якісних змін у суспільстві, а формує нову модель у відносинах між громадянами й країнами, трансформуючись у поняття «інформаційне суспільство», яке має стати головним інтегруючим поняттям сучасної суспільно-філософської парадигми розвитку людства.

Усюди правовий фундамент інформаційного суспільства закладається повільно. Відбувається це через законодавчу й нормативну регламентацію прав людини на доступ до вітчизняних і світових інформаційних ресурсів та інформаційних технологій, розвиток механізмів захисту інтелектуальної власності, підвищення відповідальності за недоторканність особистого життя, свободи слова... Все це досить специфічно проявляється в нашому зростанні до рівня вимог новітнього інформаційно-технологічного оточення.

Відносини й проблеми, які сьогодні виникають в інформаційній

сфері, ймовірно, багато в чому ще довго впливатимуть на наш розвиток, а дії влади визначатимуться саме цими обставинами, змушуючи поглиблювати знання та поважати набуту культурну спадщину й національні традиції у роботі з інформацією. Сьогодні маємо тут серйозну світоглядну, філософську проблему. Як уже зазначалося, стратегії вирішення загальнодержавних питань упорядкування відносин в інформаційній сфері у нас не розроблено. До речі, як і системного підходу до організації незалежного моніторингу і статистичного спостереження за процесами розвитку постіндустріальних тенденцій у нашому суспільстві. Вихідним продуктом їхнього розгляду, із точки зору політичної науки, є з'ясування здатності суспільної системи зберігати стан динамічної рівноваги за допомогою інструментів політичного регулювання, незважаючи на несприятливий вплив зовнішнього й внутрішнього середовища.

Не можна сказати, що Україна, активно впроваджуючи новітні інформаційні технології, не намагається збалансувати сукупність взаємовідносин щодо соціальних інтересів особи, суспільства й держави, які реалізуються в інформаційній сфері. Взаємозв'язок економічних, правових, соціальних, культурних і технологічних чинників у становленні інформаційного суспільства проявляється в лібералізації правил регулювання інформаційного ринку, організації ділового процесу, бізнесу, змінах в інформаційному законодавстві, підвищенні ролі державного регулювання. Однак здається, що комплексне виконання цього винятково складного й багатовимірного завдання дедалі більше стає не до снаги нашим владним структурам та юридичній науці. Можливо, тому, що тут є надто широке коло проблем. Зокрема, для науки. Насамперед під час дослідження соціальних інтересів особи: визначення правового статусу людини й громадянина в інформаційній сфері; інтересів суспільства щодо використання інформації й інформаційної інфраструктури для розвитку всіх сфер громадського життя, а також самої держави, які полягають у використанні інформації й інформаційних структур для управління справами суспільства, доведенні до населення країни й міжнародної громадськості змісту та спрямованості своєї політики щодо розвитку нації та захисту національних інтересів і цінностей нашого народу.

Права і свободи громадянина значною мірою мають властивості невідчужуваності й природності,

являючи собою традицію щодо можливого поводження, належать кожному від народження, і належать до суб'єктивних прав. Вони реалізуються переважно за внутрішніми переконаннями, а не через зовнішній примус. Однак вони існують у сукупності з юридичними обов'язками (а юридичний обов'язок певною мірою є необхідним рівнем (стандартом) поведження), здатними задовольнити інтереси всіх осіб, які спілкуються.

Усі ці та інші складні соціальні проблеми характеризуються тим, що, як правило, ми мусимо розв'язувати їх одночасно з виконанням великої кількості різноманітних за своєю природою функціональних завдань, зокрема, з одного боку, завдань захисного характеру, з другого – пов'язаних із формуванням сприятливих умов для свого сталого розвитку. Головне, що під час їх виконання постійно виникають суспільні відносини – їх називають інформаційними. Вони постійно зростають якісно і потребують нових і досконаліших методів правового регулювання, а тому сьогодні їх має активно формувати інформаційне право. Його розвиток і становлення підпорядковані розв'язанню проблем інформаційно-психологічної безпеки суспільства, які, в свою чергу, стають критерієм оцінки стабільності системи соціальних, духовних, політичних відносин сучасного суспільства в інформаційно-психологічній сфері, що розглядаються наукою як окремі сфери діяльності.

Найважного певного базису законодавчого й нормативного забезпечення розвитку інформаційної сфери, правових актів, що з'являються розрізненно, недостатньо в умовах активного впливу на інформаційну сферу України з боку іноземних держав та транснаціональних корпорацій, які за будь-яку ціну прагнуть на нашій території вирішити свої завдання в економічній, політичній, військовій... сферах. Доводиться навіть констатувати, що українське законодавство та юридична практика у сфері регулювання інформаційної діяльності не відповідають сучасним вимогам. Причиною є те, що більшість актів є або скопійованими з російського законодавства, або дещо модернізованими актами колишнього СРСР. Це стосується, зокрема, законів України «Про інформацію», «Про телебачення і радіомовлення», «Про друковані засоби масової інформації (преси) в Україні» тощо. Попри велику кількість змін, внесених до них протягом останніх років, вони потребують оновлення, а можливо, й цілковитої переробки, оскільки не відповідають викликам сучасної ситуації у світовому інформаційному просторі. До того ж ці закони часто суперечать

один одному, створюючи умови, коли ми навіть не маємо чітких, законодавчо узгоджених понять для вибудови єдиної державної політики в інформаційній сфері. Спроби розробити навіть її концепцію або визначити норми поведінки суб'єктів діяльності в нашому інформаційному просторі залишаються часто нереалізованими.

Як продукт діяльності людини в економічній сфері інформація стає сьогодні вагомішою за виробництво автомобілів, нафти, сталі, взагалі будь-якої іншої продукції індустріальної доби, а нові економічні відносини вже інформаційної доби стають новим, вищим шаблоном розвитку всієї системи суспільно-політичних відносин, зумовлюючи якісний прорив людства і не лише в напрямі науково-технічного розвитку.

Потреба в прориві, зокрема, вже відчувається в освіті і пов'язана вона з розумінням суспільством зростання вимог у світі до рівня професійних знань людей, їхнього вміння сприймати й аналізувати інформацію, що надходить із навколишнього світу, який швидко змінюється.

Знання вже набули ознак найважливішого інгредієнта всього, що ми робимо, виробляємо, купуємо або продаємо. Наразі вміння управляти інтелектуальним капіталом – здобувати (додамо – ініціювати, збирати, розвивати), збільшувати, зберігати, диференціювати, торгувати змістовною інформацією – стає найважливішим економічним завданням не просто окремих людей і галузей, їхньої діяльності, а народів. Усе це нам поки що важко уявити, хоча ми бачимо, що розумова енергія проявляється сьогодні всюди і в усьому – варто тільки придивитися, відкинувши морок.

Отже, інформаційне суспільство, про яке ми говоримо, – це суспільство, в якому в розвиткові продуктивних сил і виробничих відносин, у збільшенні капіталу на передній план виходять знання, розвиток науки та інформація [4]. Вона створює нову форму власності – особисту, яка приходить на зміну приватній. Особиста власність – власність людини на знання й інформацію – усуває людину певною мірою від особистої участі в процесах виробництва внаслідок його автоматизації, насиченості новими роботизованими системами, врешті, знаннями, які можна поповнювати за рахунок розвитку науки і власного інтелекту [3].

Тут слід зазначити, що із самою системою продукування нових знань – наукою не відбувається жодних особливих «банкрутств» і вона не торкається безпосередньо процесів анархії умів, як, до речі, і процесів народження нової сили

суспільного розвитку, що зростає посеред цієї анархії. Наука обіцяла й забезпечує нам пошук істини або знань, доступних нашому розуму, але вона ніколи не обіцяла нам спокою, злагоди і загальнолюдського щастя. Вона цілком байдужа до наших почуттів, не відчуває наших скарг... Ми маємо самі пристосовуватися до неї, тому що ніщо не може відтворити нам ілюзії, які вона розсіює. Для існування в сучасному світі, в суспільстві сьогоднішня сама людина, як особистість, повинна проявляти високу мобільність у пошуку необхідних знань, мати адаптивні навички, якості для існування в мінливих умовах технологічного соціального життя.

Можна припустити, що віртуалізація не може бути доведена до всіх сфер життя суспільства, та все-таки це висуває певні вимоги до структур управління державою, що змушені виконувати свої функції управління великими соціальними системами й суспільством загалом. В умовах, коли інформація стає найважливішим ресурсом і продуктом усіх сфер життєдіяльності людини та суспільства, від держави залежить вчасне формування адекватних складних систем для реагування на зміни, а це, в свою чергу, сприяє збільшенню кількості нових знань та завдань, які покладаються на адміністративні структури, що супроводжується ускладненням форм надання державних послуг, абстрагуванням дій вищих посадовців і органів влади від конкретних проблем і потреб громадян зокрема. Тож перед усіма державами постає необхідність інституційно, тобто точніше визначити новий вид своєї політики – інформаційної.

Для науки актуальність її розробки зумовлена тим, що державна інформаційна політика, її формування й реалізація сьогодні висуваються на передній план політики держави. Постає наукове і практичне завдання розкрити закономірності, умови, чинники й механізми сприйняття, засвоєння й переосмислення людьми вагомості набутих знань та інформації, вироблення щодо них своєї диспозиції, настанови, мотивів діяльності.

На жаль, сьогодні в законодавстві ще немає чіткого й змістовного визначення інформаційної політики, а багато визначень, наукових понять навіть щодо самої інформації, знань та інформаційного суспільства просто захаращують її, ускладнюючи інституалізацію інформаційних відносин у державі.

Відстаючи від розуміння проблем розвитку уявленень про знання й інформацію, наше законодавство продовжує визначати інформаційну політику як «сукупність основних напрямів і способів діяльності

Рис. Структура поняття «національні інтереси в інформаційній сфері»

держави щодо одержання, використання, поширення та зберігання інформації» [1]. Воно, на жаль, недостатньо ємне, а тому в нас постійно є гостра потреба досконалішого визначення інформаційної політики й вивчення досвіду інших країн, повніше визначити її як політику, що встановлює порядок збирання, створення, організації, доступу та поширення інформації і, отже, точніше визначити: хто може користуватися тією чи іншою інформацією, чи повинна бути і в якому розмірі платня за доступ і користування інформацією.

Сьогодні конче необхідно, щоб наше інформаційне законодавство запропонувало взагалі нове бачення інноваційного розвитку країни, яке мало б зумовлювати принципово нові можливості використання накопичених Україною знань та інформаційного ресурсу для власного соціально-економічного розвитку й організації нашого експорту науково-технічних товарів і послуг, які давали б нові, дуже важливі й багатопланові можливості для підвищення якості життя нашого народу.

Оцінюючи інформацію як ресурс національного розвитку, на нього варто подивитися в координатах проблем національних інтересів і безпеки. Насамперед на те, яке значення має інформація в реаліях інформаційної інфраструктури держави, як її функціонування підпорядковане забезпеченню сталого розвитку нації у конкрет-

них історичних умовах і як збалансовано сукупність соціальних інтересів особистості, суспільства й держави, що реалізуються в інформаційній сфері (див. рис.).

За умов цілеспрямованої державної інформаційної політики впровадження ідей стратегічного управління інформацією логічно виникне і потреба обрати стратегію її організації для моделювання розвитку організаційно-правових механізмів реалізації стратегії й тактики побудови інформаційного суспільства в Україні. Тут конче необхідно окреслити правове поле, на якому формуватимуться інституційні й правові засади адміністративного, теоретико-методичного й технологічного забезпечення інноваційної діяльності за рахунок виваженої інформаційної політики держави, тобто визначити організаційні засоби, правові норми та принципи регулювання інформаційних правовідносин, а також науково-інституціональні форми забезпечення зазначених процесів.

Варто додати, що об'єктом тут завжди будуть суспільні відносини, які виникатимуть у процесі інформаційної та інноваційної діяльності. Вони повинні мати тверду філософсько-світоглядну основу, навіть нову парадигму людиноцентризму, соціологічної та інтегративної юриспруденції. Наукові принципи й концептуальні положення інформаційної політики мають бути всебічно обговорені і запропоновані суспільству

День

3 травня щорічно відзначається як **Усесвітній день свободи преси**, проголошений Генеральною Асамблеєю ООН відповідним рішенням № 48/432 від 20 грудня 1993 року.

3 травня 1991 року у столиці Намібії представники незалежної преси країн Африки ухвалили «Віндхукську декларацію», в якій містився заклик до урядів держав світу забезпечувати свободу преси та її демократичний характер.

Головним заходом святкувань є вручення Всесвітньої премії ЮНЕСКО за внесок у справу вільної преси імені Гільєрмо Кано, колумбійського журналіста, який загинув у 1986 році.

Тема Дня свободи преси цього року – «Свобода інформації: право знати».

3 травня – Міжнародний день мовчання – щорічна акція ненасильницького протесту, присвячена проблемам замовчування дискримінації, фізичного й морального насильства, злочинів на ґрунті ненависті та інтолерантності за ознакою сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності.

1996 року студенти Університету штату Вірджинія (США) організували перший в історії День мовчання – проект, що був відповіддю на домашнє завдання на тему ненасильницьких протестів. У 1997-му організатори перевели завдання на національний рівень: у проекті взяли участь майже 100 коледжів та університетів. Першою країною, в якій офіційно зареєстровано відзначення цього дня, стала Польща.

Офіційним слоганом щорічних акцій слугує гасло «Мовчу, щоб почули», часто написане на плакатах, котрі учасники тримають, заклеївши роти скотчем.

Ю. Ц.

фахівцями різних галузей знань, а не лише представниками силових структур, як це в нас відбувається.

Визначаючи засади інформаційної політики та інноваційної діяльності, законодавцеві слід, нарешті, почати розглядати її через поняття «інформаційний ресурс» як основу інформаційної політики й процесів входження України до світового співтовариства, як ресурс її розвитку загалом.

Формування й використання інформаційних ресурсів є однією з ключових проблем створення національного інформаційного простору. Загалом інформаційні ресурси формуються в результаті діяльності як органів державної влади, так і державних і недержавних підприємств, наукових, освітніх і суспільних організацій. Вони містять інформацію, знання, а також лінгвістичні засоби, що застосовуються для описування конкретної предметної сфери і для доступу до інформації та знань. Інформаційні ресурси є об'єктами відносин фізичних, юридичних осіб, держави, вони становлять інформаційні ресурси України і повинні бути точно визначені й захищені законом, як і інші ресурси.

Саме тому державна інформаційна політика у сфері формування інформаційних ресурсів переплітається з проблематикою створення інформації, тобто підпорядкована завданням створення умов для ефективного й якісного розвитку науки й освіти, забезпечення через їх вирішення стратегічних і оперативних завдань соціально-економічного розвитку країни.

На жаль, праці останніх десятиліть з покращення інформаційного забезпечення органів державної влади й управління зосереджуються переважно на створенні технічних засобів, відповідних автоматизованих систем і мереж, що застосовуються для передачі й обробки інформації. Проте, незважаючи на певне просування робіт з автоматизації інформаційних процесів, як і раніше, гостро бракує змістовної інформації, якої потребують спеціалісти й громадяни.

Однак за всіх своїх недоліків інформаційно-управлінські системи органів державної влади спроможні стати основою, котра забезпечить формування нової системи державного управління інформаційною сферою. Для цього необхідно вирішити складні організаційно-технічні питання, які пов'язані із забезпеченням скоординованого формування і ведення міністерствами і відомствами реєстрів державних інформаційних ресурсів і технологій упровадження новітніх ІКТ, що значно зменшить витрати з їх формування й утримання.

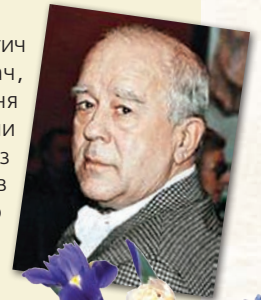
Інтегрована сукупність знань, інформаційних технологій і власне самої людини має бути усвідомлена і відтворена законодавчо, на підґрунті досвіду вітчизняних учених і організаторів промисловості, а їх сьогодні в нас уже обмаль, і для цього нашим можновладцям доречно згадати заповіть гетьмана України Павла Скоропадського (до речі, фундатора Національної академії наук України): «...раджу: бережіть розумних, освічених, здібних до роботи людей, у нас їх можна перелічити на пальцях». Без перебільшення, їх наявність сьогодні в органах державного управління має врешті отожднюватися з найважливішим ресурсом виживання країни в сучасному світі, а їхній досвід треба брати до уваги в програмах розвитку держави і надійно захищати всіма засобами впливу держави й суспільства. ▣

Джерела

1. Закон України «Про інформаційну політику». – Ст. 6.
2. Закон України «Про доступ до публічної інформації».
3. *Иноземцев В. Л.* Личное против частного? (Размышления о путях трансформации отношений собственности) // Общество и экономика. – 1997. – № 9–10. – С. 13.
4. *Мелюхин И. С.* Информационное общество: истоки, проблемы, тенденции развития. – М., 1999.
5. *Соснін О. В.* Корупція: витоки та шляхи подолання // Юридичний вісник України. – 2011. – № 11(819). – С. 6–7; 2011. – № 12(820). – С. 5.
6. Спеціальне послання 35-го Президента США Конгресові США «Про захист інтересів споживачів». – <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/index.php?9108#axzzlGqMQWEbH>

Вітаємо!

Віталію Коротичу – 75

Віталій Олексійович Коротич – поет, прозаїк, перекладач, лікар – народився 26 травня 1936 року в Києві. Закінчивши із золотою медаллю школу з викладанням низки предметів англійською, вступив 1953-го на лікувальний факультет Київського медичного інституту. З 1959 р. – лікар, науковий працівник Київського НДІ кардіології. 1965–1969 рр. – секретар правління Спілки письменників СРСР. 1966–1967 рр. – головний редактор журналу «Ранок». 1978–1986 рр. – головний редактор журналу «Всесвіт». 1981–1991 рр. – секретар правління Спілки письменників СРСР. 1981–1986 рр. – секретар правління Спілки письменників України. 1986–1991 рр. – головний редактор журналу «Огонёк» (Москва). 1989–1991 рр. – народний депутат Верховної Ради СРСР від Харківського міського національно-територіального виборчого округу № 58. 1991–1998 рр. – професор Бостонського університету. З 1998 р. – голова редакційної ради тижневика «Бульвар» (Київ). Депутат Верховної Ради УРСР 11-го скликання. Заступник голови Українського республіканського комітету захисту миру. Читав лекції в університетах Канади, Австралії, Мексики, США. Автор півтора десятка поетичних, близько 20 публіцистичних і трьох прозаїчних збірок. Сценарист кінокартин «Україна. Земля і люди» (1970), «Я – «Водолаз-2» (1975), «Така пізня, така тепла осінь» (1981), «Бути чи не бути? Бути» (1986) тощо. Лауреат багатьох літературних премій, зокрема Державної премії імені Т. Г. Шевченка. *International Editor of the Year* (кращий редактор року у світі) (1989). Член ПЕН-клубу.

О. К.

Главный редактор
В. А. КОРОТИЧ.
Редакционная коллегия:
Д. Н. БАЛЬТЕРМАНЦ,
А. Ю. БОЛОТИН,
В. А. В...

